

COO
BOO

SERAFÍNA

STARCOVA ^a PALICA

ROBERT BEATTY

Serafína a starcova palica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Robert Beatty

Serafína a starcova palica – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SERAFÍNA
a
STARCOVA PALICA

ROBERT BEATTY

COO
BOO

*Túto knihu venujem svojim čitateľom,
ktorí o Serafine a čiernom plášti povedali ostatným,
vďaka čomu mohla vzniknúť druhá časť.*

*Okrem toho aj Jennifer, Camille, Genevieve a Elizabeth:
mojim konšpirátorkám, spolutvorkyniam
a láskam môjho života.*

Sídlo Biltmore
Asheville, Severná Karolína
1899

**Tri týždne po tom, čo Serafína porazila
muža v čiernom plášti**

Serafína sa zakrádala lesom, ktorý zalieval mesačný svit. Držala sa tesne pri zemi a nespúšťala zrak zo svojej koristi. Len zopár desiatok centimetrov pred ňou si veľký lesný potkan pochutnával na chrobákovi, ktorého vyhrabal. Srdce jej bilo mocne a pravidelne, akoby sa prispôbilo jej pomalému a tichučkému plazeniu. Svaly jej hrali a bola pripravená na útok. No neponáhlala sa. Zakrúžila plecami, aby našla čo najvhodnejší uhol, z ktorého zaútočí, a čakala na správny okamih. Keď sa potkan zohol po ďalšieho chrobáka, vyskočila.

Práve v tej chvíli hlodavec kútikom oka zachytil jej pohyb. Serafína nedokázala pochopiť, prečo toľko lesných zvierat zamrzne od zdesenia, keď ich napadne. Keby videla, ako sa na ňu z tmy vrhajú čiesi zuby a pazúry,

bojovala by. Alebo by utiekla. Skrátka, určite by urobila aspoň *niečo*. Potkany, zajace a veveričky či ďalšie malé lesné tvory nie sú práve najodvážnejšie, ale ak sa od strachu nepohnú z miesta, ako im to pomôže?

Len čo skočila na potkana, bleskurýchle ho schmatla a pevne stisla v ruke. Teraz, keď už bolo neskoro, sa zrazu začal hemžiť, hrýzť a škriabať. Jeho neveľké chlpaté telo pripomínalo zvíjajúceho sa hada a drobné srdce mu divo búšilo. *No vidíš*, pomyslela si, keď v dlani pocítila jeho prudký tlkot. *Predsa len zápasíš*. Vtom sa jej zrýchлил pulz a zostrili zmysly. Odrazu jasne vnímala všetko naokolo – kŕkanie rosničky na konári asi deväť metrov za sebou aj piskľavé švitorenie osamelej sluky, ktoré k nej doliehalo z diaľky. Nad nesúvislým baldachýnom z lístia zazrela v mesačnom svite svištiaceho netopiera.

Zakrádanie lesom, číhanie na korisť aj pevné zovretie koristi bolo, samozrejme, súčasťou jej tréningu. Zvieratá, ktoré lovila, nezabíjala, to nepotrebovala. Tie tvory však netušia, že ich nechá žiť, dočerta! Rozsieva strach! Mohla by pre nich znamenať smrť! Tak prečo tesne pred tým, ako na ne skočí, zamrznú? Prečo neutečú?

Serafína si sadla na zem, oprela sa o starý pokrútený dub obrastený lišajníkom a zovretú päšť, v ktorej držala potkana, si položila do lona.

Potom ju pomaly otvorila.

Potkan sa čo najrýchlejšie rozbehol preč, ale hneď ho znova schmatla.

Niekoľko sekúnd ho stískala v dlani a vzápätí ju zasa otvorila.

Tentoraz potkan neutiekol. Iba sa chvel a dychčal, lebo bol príliš zmätený a vyčerpaný, aby sa pohol.

Serafína zdvihla vydeseného hlodavca vyššie, naklonila hlavu a dôkladne si ho obzerala. Lesný potkan nevyzerá tak odpudzujúco ako sivá háveď z kanálov, ktorú väčšinou chytá v suteréne Biltmoru. Tento mal na ľavom uchu jazvu po trhline. Asi sa už raz dostal do problémov. S tmavými očkami a roztrazenými fúzmi, ktoré mu čneli z dlhého špicatého ňufáka, jej pripadal skôr ako chutná a buclatá hnedá myška než ako ozajstný potkan. Práve na lovení týchto škodcov si vybudovala kariéru. No tohto si takmer dokázala predstaviť s klobúčikom a vo veste s gombíkmi. Náhle sa jej zmocnil pocit viny za to, že ho chytila. Zároveň však vedela, že keby sa opäť pokúsil ubziknúť, schmatla by ho, skôr ako by si to uvedomila. Nemala by čas na rozhodovanie, bol by to reflex.

Kým sa potkan usiloval chytiť dych, oči mu behali sem a tam. Hľadal únikovú cestu, ale neodvážil sa pohnúť. Tušil, že len čo sa pokúsi o útek, Serafína ho zasa chytí, že má v povahe zahrávať sa s ním, chniapať po ňom a držať ho v zovretí, kým napokon nezomrie.

No Serafína sa naňho pozrela a položila ho na zem. „Prepáč, kamoško, iba si trénujem schopnosti.“

Potkan na ňu zmätene zísal.

„Len choď,“ povedala mu milo.

Hlodavec vrhol letmý pohľad do húštiny plnej bodliakov.

„Nechystám na teba nijakú pascu,“ presviedčala ho. Zdalo sa, že jej neverí.

„Môžeš ísť domov,“ pokračovala. „Len hneď neutekaj, odcupkaj pomaly – v tom je ten trik. A nabudúce maj oči i uši na stopkách, aj keď máš pod nosom chrobáka, počuješ? V tomto lese číhajú oveľa horšie tvory ako ja.“

Prekvapený lesný potkan s natrhnutým uchom si niekoľkokrát pošúchal hlavu drobnými labkami a pokyvkal ňou, takmer akoby sa klaňal. Serafína odfrkla a zasmiala sa, čo hlodavca konečne prinútilo, aby sa rozhýbal. Rýchlo sa spamätal a vbehol do húštiny.

„Prajem ti pekný večer,“ zaželala mu. Predpokladala, že čím ďalej, tým viac si bude túto príhodu vo svojich spomienkach prikrášľovať, a keď sa vráti domov na večeru, žene a deťom povie, aký bol dnes odvážny. Usmiala sa pri predstave, ako celej rodine rozpráva, že si v lese pokojne hryzkal chrobáka, ale vtom sa naňho vrhol útočník a musel bojovať o holý život. Rada by vedela, či ju vykreslí ako zlovestnú mocnú beštiu, alebo len ako dievča.

V tej chvíli nad sebou začula zvuk, ktorý pripomínal šušťanie jesenného vetrička v korunách stromov. Ibaže v tú noc nefúkalo. Polnočný vzduch bol chladný, no v lese vládlo ticho a bezvetrie, akoby Boh zadržieval dych.

Napriek tomu zachytila nepatrný šepot, ktorý bol jemný ako vánok. Pozrela sa hore, ale videla iba konáre. Vstala a otrepala si jednoduché zelené pracovné šaty, ktoré jej deň predtým dala pani Vanderbiltová. Vzápätí vykročila po lese, natáhovala uši a pokúšala sa zistiť, odkiaľ k nej zvuk prichádza. Naklonila hlavu doľava, potom doprava, no šepot akoby sa nešíril z konkrétneho

miesta. Došla k skalnatému výbežku nad svahom, ktorý sa strmo zvažoval do lesnatého údolia. Videla odtiaľ do ďalekých diaľok a v hmle na druhej strane niekoľko kilometrov od nej sa črtali obrysy pohoria Blue Ridge Mountains. Popred mesiac pomaly prešla tenká vrstva striebřistých oblakov prežiarených svetlom. Mesačný svit vytváral okolo načuchraných mráčikov ligotavú svätôžiaru, presvecoval ich a na zem za Serafínou vrhal dlhý zubatý tieň.

Zastala na výbežku a pohľadom skúmala údolie pred sebou. V diaľke čneli špicaté veže a bridlicová strecha veľkolepého Biltmoru, ktorý obkolesoval čierny les. Svetlosivé vápencové múry zdobili chrliče v podobe bájných bytostí a krásne sochy starovekých bojovníkov. Na šikmých sklenených tabuliach sídla sa odrážali hviezdy a medeno-zlatý okraj strechy sa trblietal vo svite mesiaca. Na prvom poschodí obrovského domu spali manželia Vanderbiltovci so svojím synovcom a Serafíniným priateľom Braedenom Vanderbiltom. Hostí – členov rodiny, ktorí bývali mimo mesta, obchodníkov, vysokých vládnych predstaviteľov či známych umelcov – ubytovali v luxusných izbách na druhom poschodí.

Serafínin tatko mal na starosti parný vykurovací systém, elektrické dynamo, práčky s remeňovým pohonom a všetky ostatné hypermoderné prístroje v sídle. Žili v dielni, ktorá sa nachádzala v suteréne spolu s kuchyňami, pracovňami a komorami. Všetci ľudia, ktorých poznala a ľúbila, teraz na rozdiel od nej spali. Serafína však s prestávkami driemala cez deň, keď sa schúlila na

okennom parapete alebo ukryla v tmavom kúte suterénu, zatiaľ čo v noci sa potichučky a nebadane zakrádala hornými aj dolnými chodbami Biltmoru a strážila ich. Potom vždy skúmala kľukaté chodničky rozľahlých záhrad v okolí sídla, temné údolia lesa a lovila.

Mala dvanásť rokov, ale nikdy nepoznala život, ktorý všetci okrem nej nazývali normálny. Voľný čas trávila tým, že sa nepozorovane pohybovala po obrovskom suteréne a chytala hlodavce. Tatko ju napoly žartom pasoval za HLP – hlavnú lovkyniu potkanov. Serafína si však titul s hrdosťou privlastnila.

Tatko ju ľúbil a snažil sa ju vychovať, ako najlepšie vedel, hoci nie vždy k nej bol práve najcitlivejší. Rozhodne nebola nešťastná, že s ním každý deň večeria a v noci snorí po tmavých chodbách veľikánskeho domu, aby ho zbavila hlodavcov. Kto by bol? No v hĺbke duše sa cítila dosť osamelo a zmätene. Nikdy nedokázala pochopiť, prečo ľudia potme nosia lampáše, prečo pri chôdzi tak lomozia alebo čo ich núti spať celú noc, keď práve vtedy je všetko najkrajšie. Z diaľky špehovala už dosť detí v sídle, aby vedela, že nie je ako ony. Pri pohľade do zrkadla videla dievča s veľkými jantárovožltými očami, hranatými lícnymi kosťami a so strapatou hrivou s rôznymi odtieňmi hnedej. Nie, nie je normálne dieťa podobné tým, ktoré človek stretáva každý deň. Serafínu by ste vlastne ani *cez deň* nestretli. Je totiž tvorom noci.

Keď stála na kraji údolia, znova začula zvuk, ktorý ju sem priviedol – akési jemné chvenie či šepot, unášaný veternými prúdmi, ktoré viali vejuce vysoko nad ňou.

Na čiernej oblohe viseli hviezdy i planéty a jagali sa, ako by v nich prebývalo desaťtisíc duší, ale nedozvedela sa z nich, odkiaľ sa zvuk šíri.

Vtom sa pred mesiacom mihol malý tmavý obrys a zmizol. Serafinino srdce vynechalo úder. Čo to bolo?

Pozorne sa tam zadívala. Popred mesiac preletela ďalšia silueta a po nej ďalšia. Najprv si myslela, že to musia byť netopiere. Lenže tie nelietajú priamočiaro.

Zamračila sa. Miatlo ju to, no zároveň fascinovalo.

Popred mesiac prebleskovali stále nové a nové drobné tieň. Zahľadela sa vysoko na oblohu a zbadala, že hviezdy miznú. Vypleštila oči. Postupne si však uvedomila, čo vidí. Keď poriadne prižmúrila oči, zazrela, že ponad údolie sa prehánajú veľké krdle spevavých vtákov. Nie jeden či dva, ale tucty. Leteli v dlhých, zdanlivo nekonečných radoch a pripomínali mračná. Zaplnili celú oblohu. To, čo počula, bol tichý trepot tisícok malých krídel vrabcov, orieškov a chochláčov, ktoré sa vydali na jesenný let. Vyzerali ako drahokamy – niektoré boli zelené a zlaté, iné žlté a čierne či pružkované a bodkované, no premávali ich tam tisíce a tisíce. Zdalo sa, že už je neskoro, aby teraz odlietali, ale predsa len sa vybrali preč. Ponáhľali sa, mávali krídelkami a na zimu sa sťahovali na juh. Presúvali sa potajomky pod rúskom noci, aby sa vyhli jastrabom, ktoré ich cez deň lovili. Cestou sa orientovali podľa horských hrebeňov pod sebou a žiarivých hviezd na oblohe.

Kolísavé a trhavé pohyby vtákov Serafinu vždy tak dráždili, že pri pohľade na ne sa jej zvýšil tep, no tento-

raz nič také necítila. Dnes večer jej smelosť a krása vtákov, ktoré putovali ponad hornaté územia kontinentu, doslova prúdili srdcom. Mala dojem, že taká udalosť sa odohrá iba raz za život. Potom si však uvedomila, že vtákom tú cestu ukázali rodičia a starí rodičia, že tadiaľ lietajú už milióny rokov. Tá udalosť bola jedinečná len preto, že sa odohrala pred jej očami, že bola tu a videla ju. Zostala v nemom úžase.

Keď sledovala vtáky, spomenula si na Braedena. Zbožňoval ich ako všetky ostatné zvieratá.

„Kiežby si si to mohol pozrieť,“ šepla, akoby bdel na posteli a počul ju aj z diaľky niekoľkých kilometrov, ktoré ich delili. Túžila po tom, aby mu o svojom zážitku mohla porozprávať. Želala si, aby stál pri nej, díval sa na hviezdy, na vtáky, na striebristé oblaky a krásu žiarivého mesiaca. Vedela, že keď sa s ním znova stretne, hneď mu to povie. Ibaže slová, ktoré človek vraví cez deň, nedokážu zachytiť pôvab noci.

Pred niekoľkými týždňami s Braedenom porazili muža v čiernom plášti, ktorý pri tom roztrhali na kusy. Serafína a Braeden boli spojenci a dobrí priatelia. Opäť jej zišlo na um, že už niekoľko nocí ho nevidela. Tentoraz ju to ešte väčšmi znepokojilo. Každú noc totiž v dielni očakávala jeho návštevu, no ráno si líhala do posteľe sklamaná a zhrýzali ju pochybnosti. Čo robí? Azda mu niečo bráni v tom, aby sa za ňou zastavil? Alebo sa jej vyhýba naschvál? Bola taká šťastná, že má konečne kamaráta, s ktorým sa môže pohovárať. Pri myšlienke, že ho už možno omrzela a nezostáva jej nič iné, len sa po

nociach zakrádať domom sama, ju pichlo pri srdci. Sú priatelia, tým si bola istá. Bála sa však, že cez deň nepatří do jeho života na horných poschodiach. Mohol na ňu tak rýchlo zabudnúť?

Len čo sa vtáky vzdialili a zázračný okamih pomínul, zahľadela sa na údolie a premýšľala. Odkedy porazila muža v čiernom plášti, pokladala sa za jednu zo strážkyň, ako boli mramorové levy, ktoré stáli po oboch stranách hlavného vchodu do domu a ochraňovali ho pred démonmi a zlými duchmi. Predstavovala si, že nie je iba HLP malých štvornohých škodcov, ale aj rôznych iných votrelcov. Tatko ju stále varoval pred svetom, pred nebezpečenstvami, ktoré jej môžu opantať dušu, a po všetkom, čo sa stalo, si bola istá, že démoni existujú.

Už týždeň cíhala a čakala, akoby držala stráž, no netušila, kedy ani v akej forme sa démoni zjavia. Pravdupovediac, v hĺbke srdca sa najväčšmi obávala toho, či bude dosť silná a dôvtipná – či bude lovkyňa, alebo skončí ako korisť. Čo ak malé zvieratá ako lesný potkan a veвериčka cítia, že sú blízko smrti? Pokladajú sa za korisť? Možno takmer očakávajú, že zomrú, a sú na to pripravené. O Serafíne sa to však rozhodne nedalo tvrdiť. Mala kopolu práce.

S Braedenom sa poznajú krátko a tohto priateľstva sa nemienila vzdať iba preto, lebo práve natrafili na problém. Navyše ešte len začína chápať, čo ju viaže k lesu a kto vlastne je. Teraz, keď sa stretla zoči-voči s Vanderbiltovcami, tatko od nej chcel, aby sa cez deň správa-

la ako pravá dáma. Pani V. ju brávala k sebe a vždy sa jej milo prihovárala. Už sa pohybovala nielen v suteréne a v lese, ale aj na poschodiach. Kým predtým nemala takmer nijakých známych, zrazu ich je akosi priveľa a ťahá ju to na tri strany naraz. Po toľkých rokoch, počas ktorých jej jedinú rodinu predstavoval tatko, je však fajn začať nový život.

Zatiaľ bola spokojná. Keď sa ocitla v nebezpečenstve, chcela bojovať a žiť. Kto by nechcel? No čo keby prišlo tak náhle, že by ho nezbadala? Čo ak sa z oblohy znesú pazúry a zabijú ju, prv než si ich všimne, ako keď sova zaútočí na myš? Čo ak skutočným nebezpečenstvom nebolo iba to, či dokáže odvrátiť nejakú hrozbu, ale to, či ju rozpozná, kým nebude neskoro?

Čím viac uvažovala nad kŕdľami vtákov, ktoré videla, tým väčšmi sa znepokojovala. Hoci bolo ešte dosť teplo, nemohla prestať myslieť na to, že v decembri by sa už nemali sťahovať. Zamračila sa a začala na oblohe hľadať Polárku. Keď ju našla, uvedomila si, že vtáky neletia správnym smerom. Dokonca si ani nebola istá, či sú to tie druhy vtákov, ktoré na zimu odlietajú na juh.

Ako tak stála na skalnatom výbežku nad svahom, do kostí sa jej vkradol mrazivý strach.

Pozrela sa tam, kam sa vtáky presúvali, a potom na druhú stranu, odkiaľ prišli. Vzápätí vykukla ponad tmavý les. Snažila sa pospájať si v hlave súvislosti. Vtom jej došlo, čo sa deje.

Vtáky neodlietali.

Utekali.

Zhlboka sa nadýchla a jej telo hneď zareagovalo na celú situáciu. Rozbúšilo sa jej srdce a svaly na rukách i na nohách sa jej napli.

Cítila, že sa čosi blíži.

A príde to už čoskoro.